

over Øjet, og hans tykke Mund bredte sig i et ondskabsfuldt Smil.

„Aa, saa slemt gaar det vel heller ikke til,“ sagde han, mens han — ligesom af gammel Vane — blev ved at gnide sig over Armen. „I véd vist nok, hvortil I kan bruge vos Fattigfolk.“

„Hvad skal det sige? . . . Hvad mener du med det?“ spurgte Emanuel studsende.

„Hvad jeg mener? . . . Aa, saa meget taabelig er jeg da heller ikke, at jeg ikke véd, hvordan det gaar med Folk, der kommer paa Fattigkassen. De maa nok undvære deres Stemmeret, har jeg hørt sige, . . . og det forholder sig vist rigtig nok.“

„Det gør det; . . . men hvad mener du med det?“

„Jeg mener barestens, at I kan vist nok lide at faa fat i vores Stemmer, . . . ellers gik I vel ikke og kisselinkede saa meget for vos, tænker jeg. I véd vist nok, at paa Valgdagen gælder en Fattigmand lige saa meget som en Lensbaron! . . . Jo, jo, den har I regnet godt nok ud!“

Emanuel stod maalløs.

Dette var altsaa disse Menneskers Opfattelse af Menighedens store Velgørenhedsværk! Paa saa elendige Skabninger havde den bortødslet sine